

Arrest

nr. 202 037 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat Vanessa HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 22 maart 2018 tot teruggrijping (bijlagen 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vanessa HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 maart 2018 bieden verzoekers zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Santo Domingo met bestemming Barcelona.

1.2. Op 22 maart 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11), waarvan verzoekers op dezelfde dag in kennis worden gesteld.

- De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"Op 22.03.2018 om 15:25 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende,
de heer :

naam **S.** voornaam **R.**

geboren op **19.01.1948** te **Valencia** geslacht (m/v) **Mannelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Venezuela** wonende te **[....]**

houder van het document **gewoon paspoort** nummer **xxx**

afgegeven te **Valencia** op : **15.08.2016**

houder van het visum nr. **[....]** van het type **[....]** afgegeven door **[....]**

geldig van **[....]** tot **[....]**

voor een duur van **[....]** dagen, met het oog op : **[....]**

afkomstig uit **Santo Domingo** met **TB 302** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

* (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: **Voor een verblijf tot 10.04.2018 dient betrokkene over minstens 1344 euro te beschikken. Hij heeft slechts 42 US dollar bij en is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten of een tenlasteneming.**

(...)"

- De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partijen luidt als volgt:

"Op 22.03.2018 om 15:25 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende,
de heer :

naam **A.D.S.** voornaam **M.A.***

geboren op **04.02.1950** te **Valencia** geslacht (m/v) **Vrouwelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Venezuela** wonende te **[....]**

houder van het document **gewoon paspoort** nummer **xxx**

afgegeven te **Valencia** op : **15.08.2016**

***samen met haar neefje H.S.E. °08.03.2004**

houder van het visum nr. **[....]** van het type **[....]** afgegeven door **[....]**

geldig van **[....]** tot **[....]**

voor een duur van **[....]** dagen, met het oog op : **[....]**

afkomstig uit **Santo Domingo** met **TB 302** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

* (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: **Voor een verblijf tot 10.04.2018 dient betrokkene over minstens 1344 euro te beschikken. Ze heeft slechts 42 US dollar bij en is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten.**

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekers bevinden zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het motiveringsbeginsel. Het middel wordt in een eerste onderdeel als volgt toegelicht:

“Verzoeker wil opmerken dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en heeft nagelaten voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten en verzoekers te horen.

Voor zover verweester een grondig onderzoek had gevoerd naar de motieven van de reis van verzoekers, had zij geweten dat zij tot doel hadden om de familie U. / F.P. te gaan bezoeken.

In Zaventem zouden zij een tussenstop (transit) maken, om dan verder te kunnen reizen naar Spanje, naar deze familie. Deze tickets zijn trouwens ingehouden door de luchthavenpolitie.

Verweerster baseert zich louter op de financiële middelen die in het bezit waren van de verzoekers en neemt enkel gebaseerd hierop een beslissing. Zonder de motieven en achtergrondinformatie na te gaan.

Verzoekers zouden ook niet naar een hotel of een extern verblijf gaan. Zij verblijven in de woning van de familie U./F.P. die in Spanje woont.

Mevrouw W.F.P. heeft trouwens een officiële verklaring tot tenlastename opgesteld en ondertekend.

Deze stukken worden toegevoegd aan het dossier. (stuk 3 en 4)

Verweerster had zich enige moeite kunnen getroosten door deze elementen te onderzoeken en minstens te bespreken met verzoekers.

Inzake hadden veel problemen kunnen vermeden worden door verweerster.

Dat derhalve verweerder de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendde."

Het middel wordt in een tweede onderdeel als volgt toegelicht:

"Dat de bestreden beslissingen derhalve dan ook deze artikelen schendt nu voorafgaandelijk geen onderzoek naar schending van de art. 3 en 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers niet zijn verhoord (als dit zou hebben plaatsgevonden dan heeft dit verhoor in elk geval niet grondig plaatsgevonden).

Uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten in de EU, volgt het recht op een behoorlijk bestuur. Dit houdt onder meer in dat verzoekers voldoende en correct moeten worden gehoord alvorens er een beslissing jegens hen wordt genomen.

Indien dit geval was, was verweerder gehouden op basis van dit verhoor een definitieve beslissing te nemen, dewelke rekening houdt met een eventuele schending van de mensenrechten, inzonderheid de artikelen 3 en 8 EVRM.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 , nr. 217 573 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek;

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoekers recht op een privé- en een familie- en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat nergens in de terugdrivingssbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekers;

In casu heeft er door verweerder geen enkele concrete belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing houdt dus geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en de motivering van de bestreden beslissing laat nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerster heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoekers heeft plaatsgevonden.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot terugdrijving.

In casu werd verzoekers een terugdrijvingsbeslissing betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekers is."

2.3.2.2. De Raad herinnert aan artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en dat luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

(...)

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden."

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet, onder meer, ook over voldoende middelen van bestaan beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het

Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008; (...)”

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven.

Het gegeven dat verzoekers in het bezit zijn van een geldig paspoort, een geldig terugkeerticket en medische verzekeringen, vrijwaart verzoekers aldus niet van de mogelijkheid dat zij voorwerp kunnen uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend dienen aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van toegangsvoorwaarden opgesomd in artikel 6 van de Schengengrenscore, volstaat in wezen om de binnenkomst te weigeren en terug te drijven. Dit heeft tot gevolg dat, indien een beslissing tot terugdrijving op correcte wijze is gesteund op één van de in artikel 3 opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

2.3.2.3. De bestreden beslissingen zijn gesteund op artikel 3, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de een vreemdeling de binnenkomst wordt geweigerd en teruggedreven wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

Daarbij motiveert de verwerende partij dat verzoekers voor een verblijf tot 10 april 2018 – datum van terugreis – elk minstens over 1344 euro moeten beschikken.

In de nota met opmerkingen verduidelijkt de verwerende partij dat de gehanteerde richtbedragen in casu gebaseerd zijn op de Spaanse ‘Orden del Ministerio de la Presidencia’ van 10 mei 2007, zoals aangepast in 2017, gepubliceerd in “Bijwerking van de lijst van de richtbedragen voor het overschrijden van de buitengrenzen bedoeld in artikel 6, punt 4, van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees

Parlement en de Raad betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore)" (Pb.L. 8 april 2017, C111/11), dat luidt als volgt:

"Bij besluit van het ministerie van Regeringszaken (Orden del Ministerio de la Presidencia) PRE/1282/2007 van 10 mei 2007 betreffende de middelen van bestaan waarover vreemdelingen vóór hun inreis in Spanje moeten kunnen bewijzen te beschikken, worden de middelen van bestaan vastgesteld waarover vreemdelingen moeten beschikken alvorens in Spanje binnen te reizen.

- a) *Voor zijn levensonderhoud tijdens zijn verblijf in Spanje moet de vreemdeling kunnen bewijzen te beschikken over middelen van bestaan waarvan de som minstens 10 % bedraagt van het wettelijke bruto minimumloon, berekend in euro (70,77 EUR), of een wettelijk gelijkwaardig bedrag in buitenlandse munt, vermenigvuldigd met het aantal dagen van het geplande verblijf in Spanje en vermenigvuldigd met het aantal personen dat te zijnen laste meereist. Ongeacht de voorziene verblijfsduur moet deze totale som per persoon in elk geval overeenstemmen met minstens 90 % van het op dat ogenblik geldige wettelijke bruto minimumloon (636,93 EUR) of een wettelijk gelijkwaardig bedrag in buitenlandse munt.*
- b) *Voor terugkeer naar zijn land van herkomst of voor doorreis via derde landen moet de vreemdeling bewijzen te beschikken over één of meer op naam gestelde, onoverdraagbare en niet-verhandelbare reisbiljetten voor het vervoermiddel dat hij voornemens is te gebruiken.*

De vreemdeling moet bewijzen over de bedoelde middelen van bestaan te beschikken door deze te tonen, voor zover hij deze bij zich draagt, of door overlegging van gewaarmerkte cheques, reischeques, betaalkaarten of kredietkaarten, die vergezeld dienen te gaan van een bankafschrift of een geactualiseerd bankrekeningboekje (bankeffecten of bankafschriften uit het internet worden niet aanvaard) of enig ander middel waarmee het beschikbare krediet van de genoemde kaart of bankrekening duidelijk kan worden aangetoond."

In het verslag van de grensinspectie, dat terug te vinden is in het administratief dossier, kan worden gelezen: *"Voor een verblijf tot 10/04/2018 dient men te beschikken over $19 \times 70.77 = 1344$ euro."*

Verder stelt verwerende partij vast dat verzoekers elk slechts over 42 dollar beschikken en niet in het bezit zijn van krediet- of bankkaarten of een tenlasteneming.

De Raad stelt vast dat de bedragen, vermeld in de bestreden beslissingen, correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers niet betwisten dat zij niet beschikken over het vereiste minimumbedrag van 1344 euro per persoon voor de duur van hun voorgenomen verblijf. Het was dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van verwerende partij om te besluiten dat verzoekers niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

2.3.2.4. Verzoekers stellen heden in hun verzoekschrift dat zij niet naar een hotel of extern verblijf zouden gaan maar in de woning van de familie U. / F.P. zouden verblijven, die overigens een officiële verklaring tot tenlastename hebben opgesteld en ondertekend en die als stuk 3 bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Verzoekers verwijten de verwerende partij verder geen grondig onderzoek te hebben gevoerd naar het motief van hun reis.

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden in hun kritiek dat er geen onderzoek zou zijn geweest naar hun reismotief. Uit het verslag van de grenspolitie, terug te vinden in het administratief dossier, blijkt dat verzoekers werden gehoord en dat zij zich uitdrukten in de Spaanse taal waarbij een inspecteur van de grenspolitie voor vertaling zorgde. In dit verslag kan worden gelezen dat de grenspolitie de familiale banden bij wijze van stamboom in kaart heeft gebracht en verder de verklaringen als verzoekers als volgt heeft genoteerd: *"Betrokkenen verklaren verder te reizen naar BARCELONA waar familie woont. Ze zullen er tot 10/04/2018 en 16/04/2018 in een huis van de familie verblijven. Betrokken zijn in het bezit van een uitnodiging (ACTA DE MANIFESTACIONES) van de familie."*

Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel rekening gehouden is met de verklaringen van verzoekers dat zij op weg waren om familie te gaan bezoeken in Spanje en in het huis van familie zouden verblijven alsook met een voorgelegde *"Acta de manifestaciones"* waarvan verzoekers niet aantonen dat deze verkeerd werd beoordeeld.

In artikel 6 van de Schengengrenscore wordt toegelicht dat *"borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, (...) eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan [kunnen] gelden."*

Hieruit blijkt dat indien een vreemdeling bij een gastheer of gastvrouw verblijft, een borgstelling of garantstellingsverklaring, voor zover conform het nationale recht, eveneens als bewijs van bestaansmiddelen kan gelden. Verzoekers stellen nergens dat zij bij hun controle door de grensinspectie enige borgstelling of garantstellingsverklaring, die conform het Spaanse recht is, hebben voorgelegd, laat staan dat zij aantonen in het bezit te zijn van zulk document.

Verder stelt de Raad vast de verklaring tot tenlastename die verzoekers heden voorleggen (stuk 3), dateert van 26 maart 2018 en dus werd opgesteld na de bestreden beslissingen. De Raad wijst erop dat het de bedoeling is dat reeds aan de toegangsvoorwaarden, zoals opgelijst artikel 6 van de Schengengrenscore, is voldaan op het moment van binnenkomst en controle door de grensinspectie. Verzoekers ontkennen niet dat zij op het moment van binnenkomst en grenscontrole niet in het bezit waren van de vereiste bestaansmiddelen. Het komt verzoekers toe om zorgvuldig te handelen en ervoor te zorgen dat zij bij binnenkomst te België kunnen aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, *quod non in casu*. De huidige voorlegging van een verklaring van tenlastename verschoont niet dat zij hierin in gebreke zijn gebleven. Daarenboven stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de voorgelegde verklaring van tenlastename kan worden beschouwd als een borgstelling voorzien in het Spaanse recht of als een garantstellingsverklaring zoals gedefinieerd in het Spaanse recht.

Verzoekers betoog over hun reismotief doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op het moment van binnenkomst niet in het bezit waren van de wettelijke vereiste bestaansmiddelen, hetgeen volstaat om de binnenkomst te weigeren en hen terug te drijven, zoals reeds uiteengezet.

Gelet op wat hierboven is besproken, is de Raad van oordeel dat de motivering inzake de bestaansmiddelen correct en pertinent is alsook voldoende schragend is om de bestreden beslissingen te schragen.

2.3.2.5. Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekers niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, vooreerst het bestaan van een gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip gezins- of familielevens niet dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van hechte en effectief beleefde persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad stelt vast dat het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familielevens tussen verzoekers en de familie in Spanje niet wordt aangetoond. De verwerende partij merkt immers terecht op dat verzoekers *in casu* meerderjarig zijn. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, alsook tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Verzoekers tonen geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan met de familie in Spanje, noch blijkt dit uit het administratief dossier.

De Raad besluit dan ook dat verzoekers in gebreke blijven het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin artikel 8 van het EVRM aan te tonen zodat ook niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening diende te houden met een beschermenswaardig gezinsleven. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende plaats te hebben of dat hierover gemotiveerd moest worden. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er sprake is van een positieve verplichting in hoofde van verwerende partij om verzoekers op het Schengengrondgebied toe te laten.

In zoverre verzoekers verwijzen naar een privéleven, stelt de Raad vast verzoekers in gebreke blijven de aard en omvang van dit privéleven te verduidelijken, zodat evenmin hier een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

2.3.2.6. Wat betreft artikel 41 van het Handvest merkt de Raad op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie, zodat verzoekers zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kunnen beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt genoegzaam dat verzoekers tijdens de controle gehoord zijn geweest door de grensinspectie. Verzoekers reiken geen concrete en specifieke omstandigheden aan die de besluitvorming in kwestie hadden kunnen beïnvloeden en verwerende partij hadden kunnen weerhouden om de bestreden beslissingen te nemen. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aangetoond.

2.3.2.7. Gelet op bovenstaande elementen, tonen verzoekers niet dat de bestreden beslissingen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zouden zijn genomen, noch dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd. Een schending van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enige middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

Aangezien niet is voldaan aan de voorwaarde van een ernstig middel, dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MAES